

Sygn. akt III CSK 334/10

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. D.
przeciwko A. sp. z o.o. w K.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 marca 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 lipca 2010 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 480 (czterysta
osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostają spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach nieważności i oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.).

Skarżąca upatrywała nieważności postępowania w wadliwym umocowaniu pełnomocnika strony przeciwnej w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji. W ocenie Sądu Najwyższego, nie doszło do spełnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. Ugruntowany jest obecnie pogląd, że przewidziany w art. 379 pkt 2 k.p.c. wymóg należytego umocowania pełnomocnika procesowego pod rygorem nieważności postępowania ustanowiony jest w interesie tej strony, która z pełnomocnika tego korzysta (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia: 17 marca 1999 r., III CKN 209/98 - niepubl., 21 grudnia 2000 r., 209/00 - niepubl., 7 lutego 2002 r., I CKN 489/00 - niepubl., 9 marca 2005 r., III CK 263/04 - niepubl.).

Nie doszło również do spełnienia przesłanki oczywistej zasadności. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi o ewidentne, niewątpliwe, możliwe do stwierdzenia bez głębszej analizy uchybienia przepisom prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., IV CSK 502/07, niepubl.). W niniejszej sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takich naruszeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z art. 98 i art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. i § 6 pkt 3, § 11 pkt 2, § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).